

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Kasım ayı enflasyonunda
-1,44 gerileme açıklamasının ardından
yapılan bir ankete katılan 17 bin 488 kullanıcından
'inanıyorum' diye yanıtlı verenlerin oranı %12
'inanmıyorum' diyenlerin oranı %88 çıktı

İNANIRLARSA
EKİM'E KADAR...

G-20 yapıldı

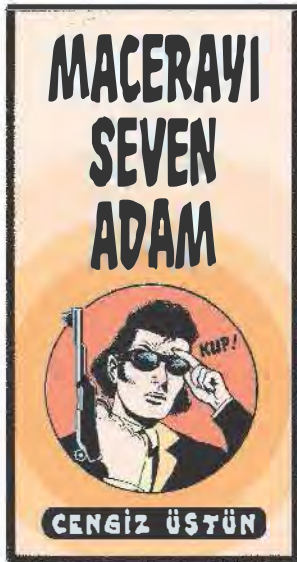
G zirvelerinin 20.si arjantin'de yapıldı... Tango gösterileri ve maradona'yla renklenen gece, madonna'nın "Dont kray for mi arcentina" parçasıyla coşkuya ulaştı.. İnsanlar birbirlerinin "G" noktalarını buldular, noktaları birleştirdiler ve ortaya dünyanın dostluk haritası çıktı... Daha sonra selfi çekinen konuklar "Sen orda dur, ben burda dur" diye tartışınca, bir drone vasıtasıyla usurulan selfi kamerası tepeden kuş bakışı çekimi yaptı... Daha sonra dronedan düşen kamera, uganda başbakanının kafasını yardı... Uganda başbakanı çok ağladı ve korumalarıyla yasanan kısa bir arbededen sonra işin aslı ortaya çıktı... Aslında kamera düşmemişti, venezuela devlet başkanı taşla vurarak bu yara ya neden olmuştu... Daha da garibi, taşı Gana devlet başkanına atmak istemesi ve isabet ettirmemesiydi... Venezuela devlet başkanı gözaltına alınıp işkenceye alındı.. İşkenceyi uganda ve Gana devlet başkanları yaptı.. "Sen şu kadar yap, ben bu kadar yap" diye tartışma çıkınca drone a başvuruldu... Dronela tepeden taşlar bırakıldı ama hiç bir tane bile taş isabet etmedi.. En son dronu direktoman vezevuzela başkanının kafasına tam gaz usurup vurmaya çalıştılar, fakat kafasını kenara çekince drone yere çarpıp kırıldı... Devlet başkanları dronun parasını ödemedi kaptı..

Putin'le kral selman sıkı fıkı

Rusya ve suudi arabistanın arasındakı buzlar çözülüyor.. Çünkü suudi arabistan çok sıcak.. Ama suudi arabistanda da sıcaklıklar düşüyor.. Akşamahava durumunu izleyen suudiler şaşkın.. Sabah paltolarını giyip çıkmaları gereken havalarla nihayet karşılaşan suudiler paltoları dükkanlarının üzerinde uzun kuyruklar oluşturdular.. Ama işin sadece paltolarla bitmediğini, terlikli ayaklarını üsütüp de circir olunca anladılar.. Yine de terlikten vazgeçemediler çünkü tuvalette koşma diye bir derterli yok.. Cömür hemen circirlerini ettirler ve burunlu basından bir nebze de olsa kurtulmayı basardılar.. Çorap giydirdik.. Terlik çorap paltoları hazırlandılar, kişi bekliyolar.. "Arkadaşlar o çoraplar kokar yalnız.. Bir süre sonra muhakkak çıkarıp yıkamanız lazım" diye uyarımızı da yaptık.. Gerisi onlara kalmış birşey.. Dünya ayak sağlığı örgütünün raporuna göre kokan çorapla gezen ayaklar, bir süre sonra bu kokuyla demlenip, rahatsızlıklarına geçiriyorlar ve sonra çıkarsan yı özlere geçiriyorlar.. Benimki öyle mesela... Hep kokar.. Zamanla akmış bir gonca gül gibi, efil efil üfler kokusunu minakodum...

Vitamin önemli

Sirtini Kalın Giyin Bakanlığının yaptığı a-şıklama gündeme bomba gibi düştü.. Sonra bir baktık ki düşen bomba değil.. Drone'a kamera bağlamışlar.. O düştü.. Bir zencinin kafasına düştü.. Çok bağırdı sağır di adam.. Sonra başka bir zenciyen bir beyazı ağız burun kıldılar.. Bu beyaz bir ****go-cukluğu yapmış bunlara.. Bunlar beyazı döven ken bir anda birbirlerine düştüler.. "Yapma etme" derken ortalık duruldu, evlere döndük.. Hanım yemeği ısıttı.. Birer dolması yedim üç tane.. Üstüne yoğurt koydum.. Bir bardak da hoşaf içtim.. Televizyonda sör-vayvır var mı diye baktım.. Eski bölümler.. Yattım uyudum ben de.. Sabah uyandığımda dev bir hamam böceğine dönüşmüş buldum kendimi.. Duygu olarak.. Çünkü sabah güneşi gözlerimi acıtiyordu ve ben güzel uyku-m-dan uyanmak istemediğim için, ısıktan korkan hamam böcekleri gibi kuytu ya karanlığa kaçmak istiyordum.. Ama uyan-dım ve yüzümü yıkadım.. Aynada bildiğim insan suratıma uzun uzun kalktım.. Neden sonra uyuduğumu farkettim.. Aynaya bakıyor gibi yapıyor ama uyuordum.. Aynadaki aksimi belki kandırabilirdim, ama kendimi asla dostum.. Şişimi yapıp giyindim.. Evden çıktım.. Metrobüse..

M.S.A. albümü çıktı! Kitapçılarda.

Merhaba.

Yıllar yıllar öncesinden de taşı bir insan tanıdım. Taş üzerine dükkânı vardı. Kadıköy'de. Çok da tatlı adamdı. Ama şimdi düşününce o kadar da tatlı değilmiş galiba diyorsun. Ya da öyleydi de, ne bileyim ben, bilemiyorum. İnsan çünkü bazen bilemiyor. Bilmesi lazım ama bilemiyor. Bilemiyor da bilemiyor, bilemiyor da bilemiyor. Bilemiyor. Yor. Taş değil aslında, ben kendim jeofizik mühendisi olduğum için, biz taş demeyiz, mineral deriz. Ama bunu mineral deyince de herkes anlamıyor. Taş işte o yüzden yani. Taş. Taş üzerineydi dükkânı. Taş manyağı bir kişiydi zaten. Türkiye'yi köşe bucak geze geze taş arayan, bulan, sergileyen, neşesine göre satan, neşesine göre satmayan, değişik bir kişiydi. Bazen görüyordum, dükkânına kokanalar geliyordu. Onlarla uzun uzun sohbetler ediyor, günün sonunda ise yine neşesine göre taş varsa elinde güzel, satıyordu, yine neşesine göre satmıyordu. Ara ara uğrardım dükkânına. Çok güzel taşları vardı, bir de dev taşı vardı. En çok da o taşı seviyordum. "Buna bakıp bakıp mutlu oluyorum" diyordu. "Bunu kesinlikle satmam" diyordu. Vara yoğa konuşuyordu. Güzel adamdı aslında. Yani inceden bir kolpası var gibiydi de, bir yandan da özenebilirdin de böyle bir insana. Kendi hayalinin peşinden koşup kendi işini yaratmış. Düzene karşı durmuş. Risk almış. Ne bileyim, böyle bir insandı yani kendisi. Bir de bunun yeğeni vardı, benden birkaç yaş daha büyük. Benim yaş da o zaman on yedi olsun, hadi on sekiz olsun. On dokuz değilim ama. Belki de on dokuz'um, bilmiyorum. Hatta size şöyle söyleyeyim, on dokuz'um. On dokuz da ne güzel bir yaşmış. Ne güzel bir yaşmış da ne güzel bir yaşmış. Hey yavrum hey. Yeğeni de ilginç biriydi tabii. Omuzunda dev iguanasıyla geziyordu öyle. Bir buçuk metre kadar dev iguana. Muhabbetimiz yoktu ama. Snob derler bizim orlarda böylelerine. Böyle bir havalar, edalı tavırlar. Ben de işte tam karşısında kitapçıda çalışıyordum. O zamanlar jeofizik mühendisliği okuyordum. Üniversite öğrencisiyim, yumurta gibi çocuğum. Kitapçıdaki iş sezonluktu. Bir iki hafta içinde bitecekti kitapçıdaki iş. Ben de bir gün bu taşı ağabeyin yanına vardım. Dedim ki yani, "ben" dedim, "kitapçıdaki iş bitince acaba burada size yardım edebilir miyim, en azından hafta sonları gelsem, olmaz mı yani" dedim. "Hem ne güzel dükkân, ben de zaten jeofizik mühendisliği okuyorum, güzel olmaz mı" dedim. İş istedim yani. "Benim yanımda çalışan yeğenim var ya, o da jeofizik mühendisi" dedi. "O mezun" dedi. "İş bulamadı, yanımda çalıştırıyorum" dedi. "Ben ilkokul mezunuyum, senin gibi jeofizik mühendislerinin maaşını ben veriyorum" dedi. Fakat bu sözleri o kadar tatlı bir üslupla söylüyor ki, kızamıyorsun da. Birçok konuda çok yetenekli bir kişi bu kişi. Karşındakini etkileme, drav yapma, kendisini satma gibi konularda yıkıyor ortalığı. O yeğenini de yanında sırf bu sözleri söyleyebilmek için çalıştırıyorsa ben de hiçbir şey bilmiyorum. Çalışmıyordu da zaten. Öyle durup iguanasıyla birlikte poz veriyordu. Bütün gün. Bir gün bir dükkânı temizlediğini görmedim. Çalışmıyordu yani. Çalışıyormuşçasına. O zamanlar pek anlamamıştım fakat bu taşı ağabeyin hayatı şekilmiş, yeni yeni anlıyorum. Neşeli biriydi. Bence neşesi de yalandı. Yıllar sonra haberini aldım, kahrından ölmüş. "Neye kahretmiş ki" diye soruyorum, "bilmiyoruz ama kahrından ölmüş, hep içine atmış" diyorlar. Deli çıkacağım. Cenazesine sadece kokanalar ve iguana katılmış. Böyledir böyle insanlar. Ben bilirim. Yani insan zaman içinde bilebiliyor artık. Çok var böyle insan. "Ben üniversite mezunu değilim ama şantiyede elektrik mühendislerine ben öğretiyorum kablunun nasıl bağlanacağını, ben olmasam her biri ayrı ayrı çarpılır", böyle çok insan var. "Okuyanı yereyim, cehaleti öveyim", böyle çok insan var. Ama bu yanlış. Bu bir yalan. İnsan bir ülke gibidir. Ne kadar çok okur, ne kadar çok kendisini geliştirir, merak eder, her geçen gün biraz daha donanım sahibi olursa, o ülke kolay kolay yıkılmaz. Dünyanın neresine giderse gitsin, yabancılık çekmeyecek bir donanıma sahip olmalı bir insan. İnsan dediğin artık vatandaş değil, bir ülke olmalı. Hatta mümkünse dünya olmalı. Hiç olmadı, dünya vatandaşı olmalı. Öyle sadece taş'a bel bağlar, bir yalanı yaşırsan, aha da böyle cenazene iguana gelir. Olacağı da bu olur. Diyeceğim de bu kadar, yalnız güzel konuştum.

"apartmanımızda sekizinci katta oturan, asıl ismi hayriye olan, fakat alev takma ismiyle adeta alev alev yandığını beyan edercesine, her biri de birbirinden seksi iç çamaşırlarıyla, kendisini olur olmaz zamanlarda kocalarımıza göstermesiyle birlikte, kocalarımızın resmen akli çıkmış durumda, apartman kadınları olarak alev hanımdan son derece şikayetçiyiz, yöneticiye gittim, o da beni ellemeye kalktı, benim kocamın libidosu bile yoktur, varsa da biz unuttuk, geçen seks partisine katılmış, ateş etmiş, şov yapmış, apartmanın dengesini şaşırttı bu alev hanım, bayramı kara gele, kanı içine aka, ben de yöneticinin hanımıyla yişiyorum"... Geçenlerde bir yerde buna benzer bir yazı okudum. Apartman panosuna asılmışlar. Ben de sadece biraz süsledim, o oldu. Çok da iyi oldu, çok da güzel oldu, tamam mı...

Hoşça kal.

FurkanÖzçoban

Tom & Jerry

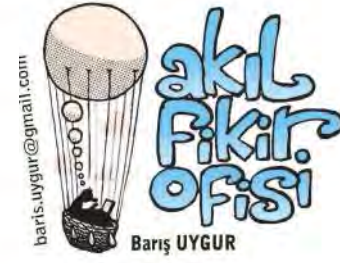
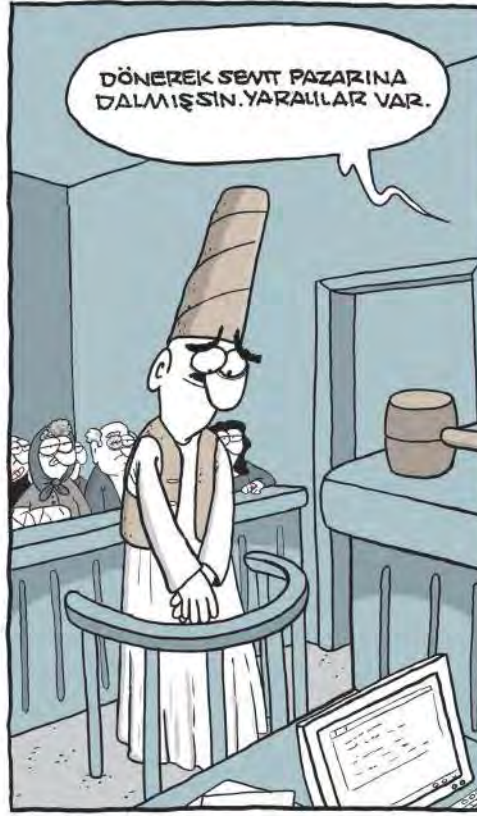
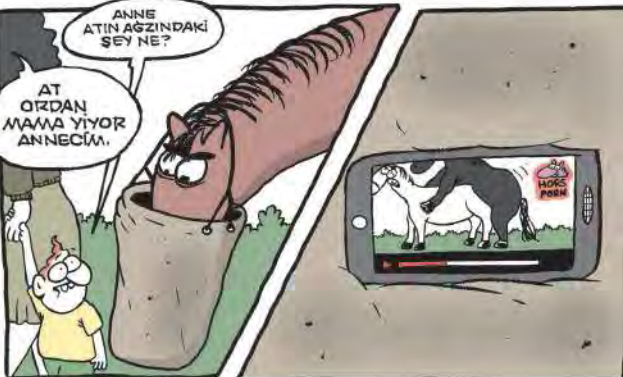

CONAN THE BARBARIAN

PINHEAD

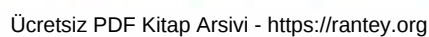
Okan Bayülgen'in seks bırakmasına sevindim. Bu alanda güzel bir başarıya imza atmış kendisi. Zira normalde biliyorsunuz seks bizi bırakıyor. Koskoca adam yalan söylemeyeceğine göre "Sen kovmuyorsun ben istifa ediyorum," türü bir bırakma değildir herhalde.

Satranç zekayı geliştiriyor mu bilmiyorum. Bana sanki en baştan kafanın az çok çalışması gerekiyor o çalıştığı kadarıyla da ne kadar idare edebilersen o kadar gibi geliyor ama şimdi buradan satranç lobisini kızdırmak istemem. Zira çoğunuz bilmiyorsunuz ama Türkiye'de güçlü bir satranç lobisi var. Beyoğlu'nun arka sokaklarında kumarhane kılıklı bir yere girdik bir gün montajcı dostum Mustafa Dereköylü'yle ki kendisi aynı zamanda Briç oyuncusudur. Ben mekanın loşluğu, ara sokaklara gizlenmişliği üzerine "La Mustafa Briç'i bırakıp kumara mı başladın yoksa, bitirimhanede ne işimiz var?" dedim ama içeri girdiğimde gördüğüm manzara en betlerinden bitirimhanelerden daha acayipti. Bir kaç masada briç oynayan dörtlüler ve kalan masalarda satranç oynayan ama hırslı bir şekilde satranç oynayan genç yaşlı bir sürü insan. Gözümün önünde astronot gibi janjanlı giyinmiş bir kafasında alüminyum folyosu eksik bir gençle karşısında 93 Harbini canlı yaşamış iki yüz yaşında bir amcamız saatli satranç oynuyorlardı. Diğer masalarda aynı şekilde curcuna. Kimisi o saatle oynuyor kimisi serbest. Yav kırk yıldır Beyoğlu'ndayım ilk kez gördüm satranç ve briç bitirimhanesi. Her an içeridekiler benim onlardan biri olmadığımı anlayıp bana Sanzatu! Rok! Surkontr! En Passant! Diye bağırarak üzerime saldıracaklar diye tedirginim oradan zor kaçtım. Mustafa Dereköylü'yü de orada bıraktım bir daha da görmedim zaten. Adam briç oynuyorum deyince ben de efendi gibi yazlıkta falan briç oynuyor sanmıştım meğer briç satranç tarikatına girmiş adam. Canımı zor kurtardım.

Ha satranç zekayı geliştirir mi geliştirmez mi bilmiyorum ama futbolu sadece seyretmek bile en hafifinden bir yirmi puanı götürüyor ona eminim. Bakın süper zeki, leb demeden Çorum'a gidip gelen tezcanlı, barok müziğin tarihini Dandanakan savaşından iyi anlatabilen, dünyaca ünlü hukuki tartışma süreçlerini bir yüksek mahkeme yargıcı titizliğiyle irdileyebilen, resimdi, enstalasyondur, vitraydı sanatın tüm dallarında söyleyecek şeyi olan kardeşimiz Ali Murat Hamarat'ı alıp stadyuma koyuyorsun o beyefendi kişilik oluyor sana bir Kesik Kulak Kavanoz Nuri. Hayır daha iki saat önce Bach ve Scheibe'nin eserlerini karşılaştırıyordun, şimdi ne oldu da yan hakeme bayrakla ilgili ne yapması gerektiği konusunda fikir veriyorsun? Adam penaltı tartışıyor ya. Adını bir tek bundan duyduğum Hasse'nin Scheibe'nin Bach'tan farklarını anlatan adam iki dakika sonra Simoviç'in pozisyonuyla Yaşar'ın pozisyonunu kıyaslıyor bana. Futbolcu isimleri sembolik şimdi kusura bakmayın. Ha ortama uyuyor tabii o da bir tür demokratikleştirme özelliği futbolun. Ben de Eskişehirspor maçına gidince tribündeki coşarım ama benim normal halime çok da uzak olmayan bir coşumculuk. Bende çok değişiklik olmuyor yani.

Kör ölünce gerçekten badem gözlü mü oluyor yoksa yaşayanlar seleflerini feci şekilde arattığı için mi öncekileri badem gözlü hatırlıyoruz bilmiyorum ama var böyle bir şey. Alın şimdi şu "baba" Bush dediğimiz George Bush öldü. Şimdi abi yaşarken kimse kusura bakmasın rezil herifin tekiydi. Ama kuntizdi bakın. Biz başrollerde, zaten başrole almış bir Ronald Reagan izlerken hem kovboyun arkasından ülkeyi yönetti hem de bir düşüncecek olursanız dönemin bütün günahlarını da andavallı kovboyun boynuna astı gitti. Sonra kendi geçti zaten dünyanın çalkantılı bir dönemiymiş ama kendisi basbayağı ilkökul kantininde kola köpürtüp arkadaşlarının üzerine fıskırtan haylaz denyo gibi o çalkantıları daha da bir harladı. Sonra da Clinton'a kaybedip kenara çekildi. Kendisinin adını daha sonra hep beraber oğlu Bush başkan olunca hatırladık ve zaten bizim körün gözleri de daha yaşarken bademleşmeye başladı. Hatta oğlu o kadar acayip bir adam ki, iki dönem başkanlığının ardından iki dönem Obama gelince bile acayıp unutulmadı, Obama'nın ardından başkan aday olmak isteyen kardeşi Jeb Bush için herkes "Ulan ailenin en kötüsü zaten bunun abisiydi, daha kötüsü nasıl olsun dedi. Eh, hayat mucizelerle dolu, Bush ailesi beterin beteri var ilkesini motto olarak benimsediğinden Jeb Bush'un şahsında gerçek dallamalıgının billurlaşmış halini izledik. (-Hayırdır böyle billurlaşmak falan? Alafortanfonik akademik tabirler mi öğrendin? -Yav onun yanında da dallama yazdık, onu ona say düz hesap işte. -O zaman sadeleştirmiş oluruz bir şey dememiş olursun ya, hadi neyse.)

Belki yine iki oğlunun dallamalıgı baba Bush'u bugün sitayişle anmaya yetmezdi ama mevcut başkan otelleri, kravatları, biftekleri, trenindeki "Yok yok vatandaş, cüzdanı alana yanında tarak, tarağın yanına radyolu ve bayan sesli konuşan saat!" diyen seyyar satıcılar gibi geniş bir ürün yelpazesinde pazarlamacılık yapan bir adam olunca bizim kör baba Bush'un hem şahin hem de badem gözlü dünyalar iyisi bir insan olduğuna olan inancı pekişti insanların.

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

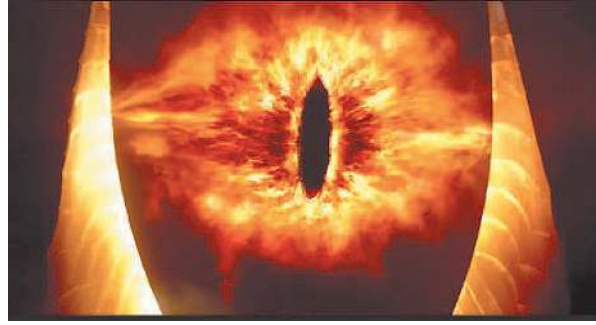
kırarak) torbaya attı. "Aaa sağ olun!" dedim. Şaşırdığımdan falan değil, hamsiyle minnettarlık yaratmaya çalışan biri karşısında nasıl tepki verileceğini bilmediğimden. Hamsi kelimesinin bir canlılığı küçük gösteren etkisi ihmal edilirse, balıkçının tanımadığı birine durup dururken üç adet bütün hayvan hediye etmesi fena bir jest değil. Ama ne yazık ki, hayatın gerçekleri (binlerce kıyafetsiz hamsinin güverteye boşaltıldığı belgeseller), bizlere üç adet hamsinin büyük bir lütfetmediğini söylüyor. Balıkçıdan soğumama sebep olan en büyük nedense, başkasının (marketin) balığıyla minnettarlık yaratmak istemesi. Kendi malı söz konusu olduğunda, terazinin üzerindeki kesekâğıdından 10 gram fıstığı gözlerini kısarak geri alan kuruyemişçilerin yaşadığı şu dünyada, başkasının malını göz kırparak ikram etmek büyük bir kurnazlık. Abarttığımı düşünebilirsiniz, ama daha geçen hafta bankada sıra beklerken yanımda oturan kişi, "Bunu alabilirsin," diyerek benimkinden epey önlere bir sıra numarası teklif etti. Hiç tanımadığı bir insana, kendisi için hiçbir bedeli olmayan bir kıyak yapıyordu. Aslında sinsiliği iyilik olarak lanse eden bu adamı geri çevirmem gerekirdi. Ama sağlam bir karakterim olmadığı için "Aaa sağ olun!" diyerek teklifi kabul ettim. Kurnazlığa ortak olduğum için de teslimat sırasında yaşanan göz kırpmasına katlanmak zorunda kaldım. Erkeklerden gelen göz kırpmalarına karşı hassasiyetim, bana sık sık göz kırpan bir kapıcıyla aynı apartmanda yaşamamdan kaynaklanıyor. "Yapma şunu Eyüp Efendi!" diyemeyecek kadar kıyağa muhtaç bir hayatım (dağınık, sarsak, unutkan vs.) olduğu için de kırılan gözlere katlanmak zorundayım. Maruz kaldığım göz kırpması sıklığı düşünüldüğünde bir tür "Fight Club" cehenneminde yaşıyor gibiyim. Kıyaklar sayesinde toparlanan bir hayat çok zor. Allah kimseyi kıyağa muhtaç etmesin...

Apartment aidaatının son ödeme günü olduğu tamamen aklımdan çıkmış. Apartmanımızda ödemeler dengesi, sanki sonu hacze varacakmış gibi bir hissiyatla sağlanıyor (emekli

ERKEK ERKEĞE GÖZ KIRPMASIN

Hangileri olduğunu bilmiyorum ama torbadaki hamsilerden üç tanesinin parasını ödemedim. Onlar "kıyak" hamsiler. Marketin balık reyonundaki görevli, istediğim 1,5 kilo hamsiyi tarttıktan sonra, tezgahın eline aldığı üç hamsiyi "Bunlar da benden olsun," diyerek (üstelik göz

olduğunu etrafına sağlam yaptırımlar uygulayarak saklamaya çalışan albay ruhlu bir yöneticimiz var). Esat Bey, bundan iki yıl önce apartman yönetimini devraldığında (bir tür darbeydi), "aidatın son ödeme günü" isimli bir psikolojik gerilime sahip değildik. Ömür boyu yönetici ödülü sahibi Esat Bey ve onun vazgeçemediği oyuncusu Kapıcı Eyüp Bey, zaman içinde nasıl bir baskı oluşturdularsa artık, "Yarın aidatın son günü!" repliğini düzenli olarak sarf etmeye başladık. İki yıl içinde de tek repliği olan zavallı birer figürana dönüştük. Elektrik, su, doğalgaz sağlayan dev kurumların son ödeme gününü kaçırsak bile ertesi gün rahatça hayatımıza devam ederken, aidatın son gününü kaçırdığımızda telaşlı sabahlara uyanır olduk. Kapıyı açtığımda Eyüp Efendi'nin yüzündeki pis gülümsemeyi gördüğüm an ("bakalım hazır mısın?" gülümsemesi) aidatın son gününü idrak ettiğimizi anladım. Kısa bir süre bakıştık. Sırtışı gittikçe artıyordu. "Ya kusura bakmayın, para çekmeyi unuttuğum, yarın ödeyeyim," diyerek beklediği cevabı vermek zorunda kaldım. İki elini teslim olmuş gibi havaya kaldırarak, "Valla benim

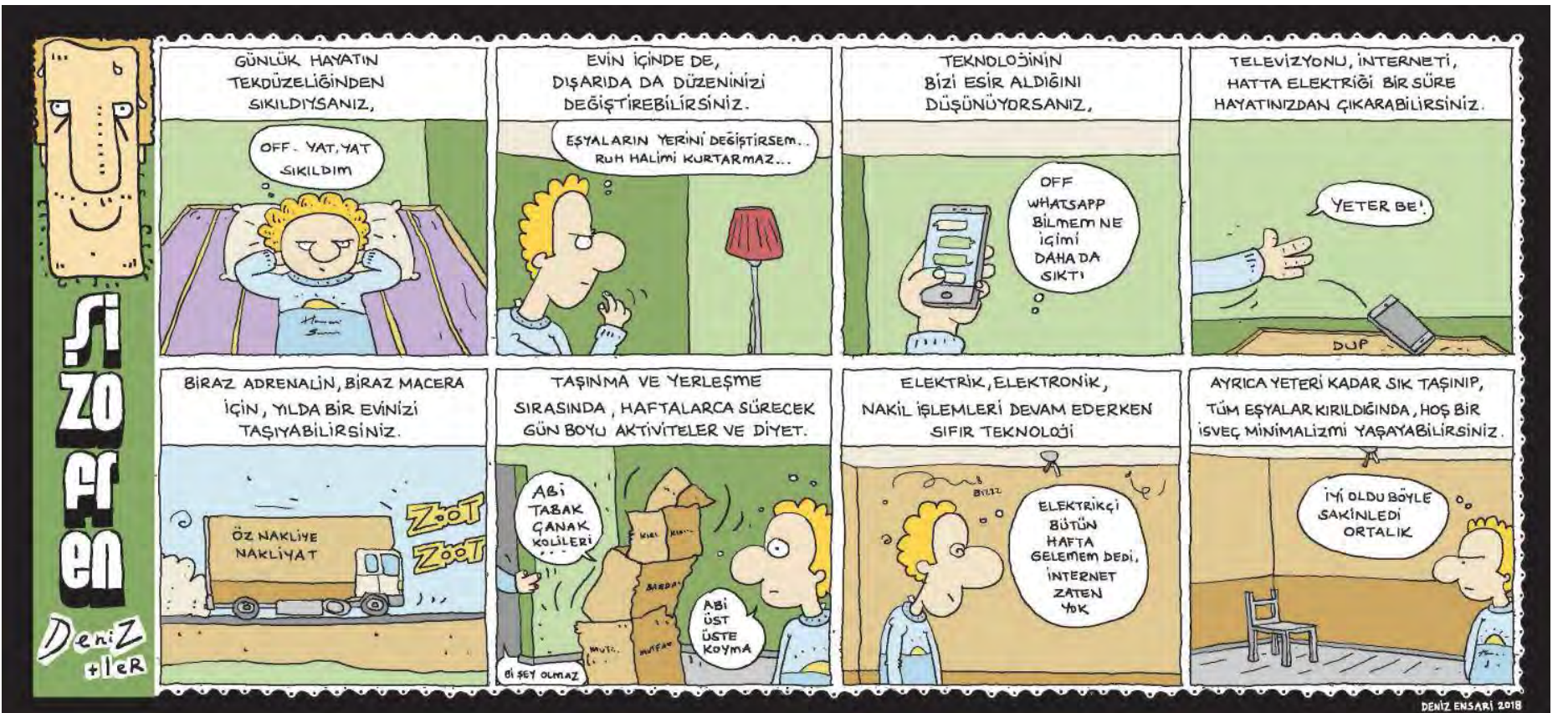
için fark etmez, ama Esat Bey'in titizliğini biliyorsunuz," dedi. Esat Titiz'in, "Fırat Bey!" diye başlayarak dünyanın en gereksiz meselelerini devasa bir yönetim krizi olarak sunan görüntüsü geldi aklıma. Bir süre karşılıklı sustuk. Eyüp Efendi'nin bu suskunluktan büyük bir haz aldığına eminim. "Napıcaz peki?" diye sordum. Bu soruyla birlikte bütün kontrol Eyüp Efendi'ye geçmişti. Baştan beri çözümün kendisinde olduğunu bilmesine rağmen, finale kadar acı çekirtmeye bayılan insanların o gevrek ses tonuyla, "Neyse, hadi bugünlük idare edeyim ben sizi," diyerek göz kırptı. Bu tip durumlarda hayatın insana bir yumruk hakkı verdiği inaniyorum. Sinirimi bastırarak, "Tamam o zaman," dedim. Neredeyse bir şarkı tonlamasında "Oldu iyi akşamlaaar," diyerek asansöre bindi. Asansörün aynasında kendine bakıp gülümsediğini hayal ettim. Çok keyifliydi. Sanırım Eyüp Efendi, bütün özgüven ihtiyacını benden karşılıyordu. Bir daha bu adamın bana "kıyak" yapmasına izin vermeyeceğime

dair yeminler ettim.

"1.5 kilo normal hamsi+3 adet kıyak hamsi"yle eve dönerken, dünyadaki tüm kıyakları temsil eden dev bir göz hayal ettim. Sauron'un gözü gibi alev alev yanan ve kırıldığı vakit "kıyak kıyak" diye sesler çıkaran iğrenç yaratıkların havalandığı bir fanteziydi bu. Göz kırpmaları üzerine kurguladığım dev prodüksiyonun meşguliyetiyle (kendi kendime "kıyak kıyak" diye sesler de çıkarıyordum), aidat parasını bankadan çekmeden eve dönüyor olmam başlı başına bir geri zekalılık örneğidir. Hamsileri temizlerken de (o sırada üç kıyak hamsinin hangileri olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum), kızartmaya başladığımda da ve hatta kapı çalındığında bile aidat parası aklıma gelmedi. Kapının çalınmasını, akşam yemeğine gelecek olan arkadaşlara yormam, kapıyı açtığımda Eyüp Efendi'nin sırtın suratını görmemle birlikte boşa çıktı. Fantezi dünyasından sıyrılıp sırtık Eyüp'ün ve Yönetici-Yönetmen-Albay Esat'ın gerilimli dünyasına düşünce, içimden "Assiktir!" demek durumunda kaldım. Sauron'a bile göz kırptıran ben, yeniden tek replikli bir figürana dönüşmüştüm.

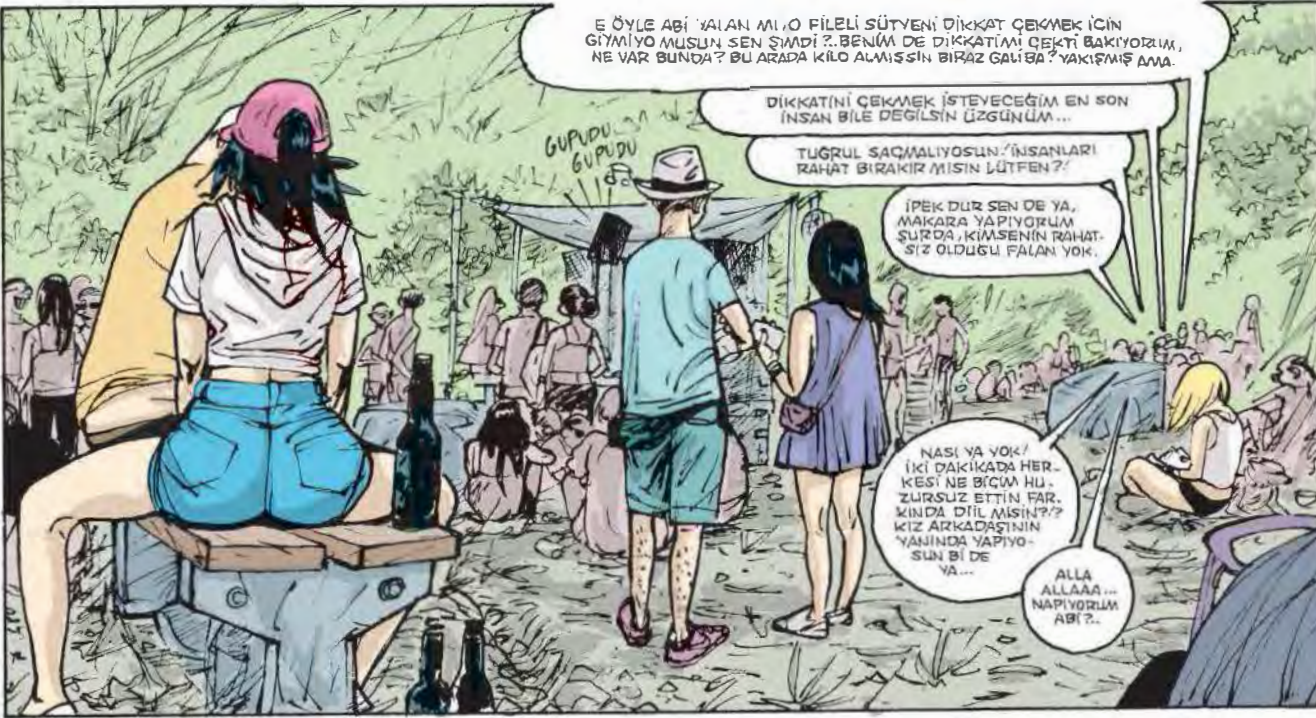
Eyüp Bey beni "İyi akşamlaaar," şarkısıyla karşıladı. Lafı fazla uzatmanın anlamı yoktu. "Eyüp Bey, ben yine para çekmeyi unuttum," dedim. Derhal ciddileşti. Taktığım mutfak önlüğünden gözünü ayırmadan, "Haaa... Valla bilemiyorum..." dedi. "Şimdi bankadan çekip geleym dicem ama misafirlerim gelecek," dedikten sonra sanki daha fazla açıklama yapmam şartmış gibi, "ocakta yemeğim de var," diye ekledim. Bu son açıklamamla birlikte daha biraz önce ciddileşen suratının bir anda gevşediğini gördüm. Bütün gün Albay Esat'ın azarlarıyla kaybolan özgüveni, ocakta yemeği olan önlüklü bir erkek karşısında geri geliyor olmalıydı. Yüzüne yerleşen sırtıştan içindeki kıyak kapaklarının açılmaya başladığını hissettim. Bir kıyağın arifesinde olabildim. "Valla nasıl yapalım?" dedi. "Bilmiyorum ki, isterseniz Esat Bey'le bir konuşayım," diyerek onu inisiyatif kullanmaya teşvik ettim. Kısa bir an durdu. Sonra eliyle 'salla' anlamında havayı tokatlayarak büyük bir neşeyle kıyağını sundu: "Madem misafiriniz de gelecekmiş, hadi bugün de idare edeyim sizi!" Bu güzel haberle birlikte en az onun kadar neşelendim. Hatta beklemesini rica ederek, mutfaka koşup Eyüp Efendi ve ailesi için bir tabak hamsi hazırladım. Ve elbet, tabağı verirken göz kırpmayı ihmal etmedim.

(1.5 kilo normal hamsi+3 adet kıyak hamsi) - 1 tabak kıyak hamsi, 4 kişi için biraz az geldi. Arkadaşlarıma ayıp olmasın diye, "ben pişirirken doyudum" yalanıyla mümkün olduğunca az yemeye çalıştım. Hatta servis tabağında kalan son üç adet hamsiyi arkadaşlarıma kendi ellerimle paylaştırdım. Galiba bunlar, balıkçının bana kıyağı olan o üç hamsiydi.

Çarpışma İpek & Burak

yazan gizer oky

Devam edecek...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"İkiye ayrıldı yol, bir sarı güz ormanında,/ Gitmedim ikisine de, üzgünüm"

Robert Frost

Uçuşan dev bir tül örtü gibi boşlukta (şaşırtıcı bir biçimde şekli değişse de hep aynı büyüklükte kalıyor-nasıl yapıyorlar--) dönüp duran o koca kuş sürüsü. (kivrılıp dönerlerken, kırışan sahici bir tül perdede olduğu gibi; katlanan yerleri daha koyu bir karaltıyla gölgeleniyor) Uzak kuş cıvıltıları. Arabaların üzerine tünemiş, türlü türlü şekillerde yatmış, uzanmış kediler. ("Her açıdan güzel olan hiçbir şey yoktur" demişti büyük bilge/şair Horatius.-Kedi yoktu belki de o vakitler Roma'da-)

Battı batacak güneşin ısıltıları. Buz gibi bir hava dışarıda. Elektrikli radyatörle dızdıyeyiz. Bir dirseğim de üzerinde. Sonbaharın, sona yaklaşıkça; (soğuğu kademe kademe arttıkça) gitgide daha da sıcaklaşan renkleri. Üzerlerine güneş vurmuş, sarılı kırmızılı, turunculu ağaçlar. Masa başındayım ben. Laptop'ta bir onu bir diğerini zıplaya zıplaya dinlediğim birbirine hiç benzemez beş pencere. Beş ayrı müzik. Herbiri ayrı telden çalışıyor. Yarım bıraka bıraka. Böyle olmazdı. Sıkıntılı zamanlar. Ahir zaman. (Kali Yula diyor Hint mitolojisi-"ahlak çöktüğü, yeryüzü karanlığa gömüldüğü zaman"-) Demirbaş rüyalarım; Ayakkabısız kalmışım, (çorapsız da) karanlık, ıslak kalabalık cadde. Gölgeler.

Eve o şekil, çıplak ayaklarla dönmem gerekiyor falan filan. Ama "yalınayak olmak" gerçek hayattakinden en az kırk kırkbeş kat daha yadırganan/ırkiltlen/ürküten tuhaf bir durum (durumuş) o rüya dünyasının, o karanlığın içinde. Yarısında uyandım. Devamı yok zaten o rüyanın. Kaç kere seyrettim biliyorum. Bir çözüme ulaşmadan o şekliyle kalıyor. Biri gelip "eğer ayakkaplarını bulmak istiyorsan önce kırk odalı konağı bulman gerek" falan dese ya. Yok. Ne gelen ne giden. Çok basit bir senaryo. Kısa film de olmaz.

Belki ondan, o rüyadan ardakalan o kekremsi hissiyat. Çeşit çeşit müziklerle (sızmış tüp gazı mutfakta süpürgeyle dağıtır gibi) berhava etmeye çabaladığım. Olur da bir tanesi iyi gelir. Geçmişte sahiden olmuşluğu da var yalnız. Aynıyle vaki. Haliç'e düşmüştü ayakkaplarım. Çocuktum. Arka sokaklardan sapa sapa. Yalınayak utana sıkılı dönmüştüm eve. Direk ona bağladım ben. Rüya'yı. Dümdüz. Analizim, ilk akla gelen. En kolay. O kadar basit olsa. Kim bilir ne demek istiyor rüya bana. (eğer o basit analizim doğruysa, biraz incitici ama, niye o kadar yalapşap, niye tıpatıp aynı olay aynı şekilde, niye karmaşıklışıp, sembollerle kılıktan kılığa girerek beni şaşırtmıyor, sanki biraz hafife alınmış--güvenlik kamerası

Robert Frost 1874-1963

kaydı gibi, ayıp şey--)) Bu rüya işleri yaman işler. Buyrun; Bu alanın(batı dünyasında) gelmiş geçmiş en büyük iki ismi; Freud'la, Jung. Onların birbirlerinin rüyalarını yorumlaya yorumlaya yaptıkları o Amerika gezisi.(yedi hafta sürmüştü) Jung, Freud'un o gezide kendi rüyalarına yaptığı yorumları, yanlış, yetersiz

bulduğunu anlatıyor. Şurası yanlıştı, burası eksikti falan filan. "Orasını hiç anlamadı" Öyle diyor. Çok önemsemediği kimi rüyalarına da Freud hiçbir yorum getirememiş.Varın hesap edin, onlar dahi birbirlerini tatmin edecek açıklamalara ulaşamıyorlar.Varoluşun

en tuhaf işlerinden biri. Bu rüya işleri. Rüyaların karmaşıklığı, anlaşılabilirliği tamam da (onu biliyoruz) bu alanın en başta gelen iki dâhisinin ilişkileri de çözümlemeye uğraşıp durdukları rüyalardan daha az tuhaf değil. (Tam ölü saat hiç aralıksız konuşmuşlar ilk karşılaşmalarında. Jung genç bir akademisyen o sıralar. Biraz babası yerine de koyuyor Freud'u. Büyük hayranı. Sıkı dost da oluyorlar sonra-Freud da bir çeşit oğul/halefi gibi görüyor Jung'u-)

Yine bir yolculuk; Şöyle bir olay gerçekleşiyor: (Jung anlatıyor yine) Birlikte yaptıkları bir tren yolculuğu bu.(yıl 1909) Jung kuzey Almanya'nın o bölgesinde bulunan "bataklık cesetleri" denen kalıntılara çok

ilgi duyuyor. Trenle geçiyorlar. Bataklıkta boğulmuş, ya da oraya gömülmüş tarih öncesi kişilerin cesetleri bu kalıntılar. Bataklıktaki asitler, cesetlerin bir çeşit doğal mumyalama işleminden geçerek korunmasına sebep olmuş. Kemikleri erimiş gitmiş ama, içleri boşalmış derileri, saçları aynen duruyor (bir yanık ten rengine de sahip)bu yassı cesetlerin. Bataklığın derinlerindeler hala. Jung trende bunları anlatıyor Freud'a. Bu

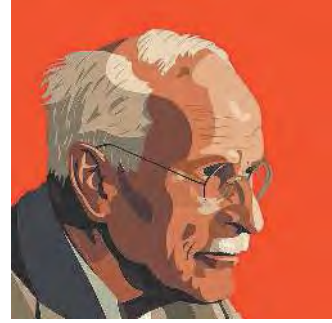
cesetleri. Tuhaf bir şey oluyor birden. Böyle bir şeye ilgi duyması Freud'un çok sinirine dokunuyor. "Neden böyle bir şeye ilgi duyuyorsunuz" diye soruyor Jung'a.

Çok öfkeleniyor. Trenin lokantasında konu tekrar açıldığında bu sefer düşüp bayılıyor Freud.

Daha sonra, bu kadar çok cesetlerden bahsetmesinin "kendisinin ölümünü istediği anlamına geldiğinden" hiç şüphesi olmadığını söylüyor Jung'a. Freud. Öyle diyor.

(Eh malum ünlü "babanın katli" kuramının sahibi kendisi) İki dostun, iki büyük dahi'nin tren yolculuğu işte böyle. İşleri zormuş. Karışık meseleler. "Bilerek yaşarsan, hiçbir şeyden öyle fazla tat alamazsın" demişti büyük tragedya yazarı Sofokles.

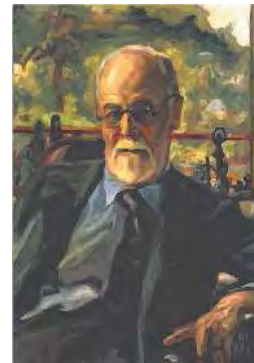
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Carl Gustav Jung 1875-1961

"Sonbahar Ağacı" Vincent van Gogh 1853-1890

Sigmund Freud 1856-1939

KAR ADAMI YETİ---

Merlin Monro'nun Vietnam'a gönderdiği foto.

FİLİM GİBİ

Kahramanımız yılların kasketli yaşlısıdır. Bir gün büyük bir suça bulaşır, artık polisle başı derttedir...

Polisten kılık değiştirerek kurtulmaya karar verir yılların kasketlisi bir anda pantolon askılı yaşlı olur...Artık tanınması ve yakalanması imkansızdır çünkü en net kılık değiştirme yaşlıda olur... İyi seyirler...

ÖYKÜ

"Hababam kafası"

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

* Kartları diledi...

EVET NE DİYOSUN *STRAPONU ALDIK ENİ KONU KOLONYALI MENDİL VASİTA-SIYLA SILDIK NE DİYOSUN?

BU NE KIZIM? NEYİ NE DİYORUM?

DEDİM YA OLUM HİSLERİM GABARDI VÜCUDUMU KEŞFETMEK İSTİYORUM DİYE TITITI...

KIZIM O ANLIK BİŞEYDİ GEÇTİ...

BIRAK ŞİMDİ...

ŞİMDİ VAZGEÇTİN DİYE. LİM Bİ GÜN BAŞKA Bİ ŞEKİL DENERSEN NOLUCAZ.

VALLA HİÇ SANMIYORUM, OLURSA SENLE OLUR Bİ TEK...

BEN BİLMEYİP, ASIL O ZAMAN KORK BENDEN, DAHA Bİ DERİN OLUR.

HAYDAAA, BELKİ İSTE/MİYORUM.

İSTİYORSUN AYRICA O KADAR PARA VİRDİK.

OLUM ÖNE Bİ DOKUN KAVRA, HİSSET BELKİ Bİ ELEKTRİK ALICAN

VER BAKİM NASIL BİŞEYİMİŞ.

GÜZEL BİŞEY KALİTELİ MALZEME.

ASLINDA GÜZEL FANTEZİ BİR KADIN EGEMENLİĞİ...

KAVRA Bİ HELE.

HİMM ULAN Bİ ACAYİP OLDUM ŞİMDİ, KAGUÇUK MU BU? BİRAZ SAP GİBİ...

BIRAK ŞİMDİ KAGUÇUKU FALAN ARTIK TOP SENDE...

KIZIM BU ÇOK BÜYÜK DEĞİL Mİ?-- ACITMASIN HEM BÖYLE KAZULE GİBİ PLASTİK...

ALİSTİRA ALİSTİRA OLUM, BU İŞLER BİRDEN OLMAZ HEM BÖYLE KURU OLMAZ HERALDE AKŞAMDAN İSLAYACAZ TITITI!

DÜŞÜNMEM LAZIM KARAR VEREMEDİM...

İYİ DÜŞÜN DOĞRU KARAR VER.

BİRAZ İÇMEM LAZIM GÜZEL KAFAYLA ANCAK BAKKALDAN BOL BİRA VE CİN SÖYLE...

O KOLAY SÖYLE BİRAZ GEVŞEMEN HERKEŞ İÇİN HOŞ OLUR...

SEN DE NE HEVESLİ ÇIKTIN BENİM KUMBARAYI BOZMAYA...

Bir süre sonra.

NASIL, KAFAN RAHATLADI MI BİRAZ? KIVAYYA GELDİN Mİ?

EH İSTE OLUYO...HA?

NE BAKIYOSUN KIZIM BÖYLE SKİÇEK GİBİ KENDİMİ TÖK PİRANALARARA SINDA BEKLE. YEN JAPON BALIĞI GİBİ HİSSEDİYORUM...

HER TÜRLÜ HELALİMİN...

Bayaa bir süre sonra...

VAY BE ASLINDA OLUR HA AMA YİNE DE CESARET EDEMİYORUM...

SEN DAHA ACIK FIKIRLIYDIN OLUM NE OLDU BÖYLE.

KIZIM BÖYLE DEME BU GERİ DÖNÜŞÜ OLMA. YAN YOL OLABİLİR...

ÖYLE YA DA BÖYLE BENDENSİN NE FARKEDER.

hımm

TİK TAK TİK TAK TİK TAK TİK TAK TİK TAK TİK TAK.

TAMAM LAN DENE YELİM. TITITITI HA, SÖYLE

EVET KORAY BUNLU BİR İNOVASYON OLARAK DÜŞÜN...

LAN ADRENALİN YÜKSELDİ KAFAM AÇILDI YAVAŞ OL!

HAZIR MISIN?

DEĞİLİM.

Devamı haftaya.

Yetkin Gülmen

REİS SEN BU DİKTATÖRLÜK İSİNİ BECEREME DİN, BEN SANA SÖYLİYİM BU HALK YAKINDA SENİ KURU KURU SIKER.

SENİN GİBİ DANIŞMANIN MINİSKİM ÖYLE Bİ ANLATIYO Kİ KORKUYORUM AAMK.

SEN HAZİNEDEN KARDEŞİNE KEŞENİN AĞIZINI AÇ, İKİ HAFTAYA MUM EDERİM MUM.

ŞU TİPİNE BAK ZATEN İVİCE CILIZLA DİN EZERLER, YA SEVE SEVE İNDİRİZLER YA DA EZERLER.

EZMEK DERKEN...

LAN OĞLUM BU NE? VERLİ MALİ HAFTASINA TÖTÜN GETİRİLİR Mİ? İLLA DİSİPLİN Mİ GÖNDERELİM *OKUL BURASI OKUL?

* HIGHRRRRKHORGH GULP... HARRRRGHSHH ÖHHÖÖÖÖ...

YERLİ MALİ HAFTASI

Kayseri martisi

Açıkama Çuklan

*Buda yerli mali hocam.

BUNU AL İÇİNDEKİ KIZIYI SİLİP BİRLİKTE *PHAETON'A VERİZ O ANLAR TİSİSİSİ...

* Fedon.

HALK OLARAK FARKETTİK Kİ SENİN ŞEKLİNİN MASRAFI DİŞ BORCU GEÇTİ CEBİMİZDEN ÇIKIYOR O PARALAR, BİR CHE GUEVARA OLSAN TAMAMI DA O DA YOK...

NE VAR YAA ALT TARAFI İKİ PRO Bİ BERE NEDİR YANİ KAÇ PARA EDER, SARAY MI YAPTIRDIK AAMK.

EN İYİ İNGİLİZ KUMASINDAN MONT, SAPKA, KUBA PROSU, AKRA. BALARINA DA ALDIRIYOSUN BUNDAN SONRA ÇAY, SİMİT.

Telefonum çaldığında çok dikkatli bir şekilde tavşana bakıyordum. Ben bu hayvanı yetiştirirken ne gibi yanlışlar yaptım? İnternette tavşan bakımında sıkça düşülen yanlışlar diye arattığımda üzerime doğrultulan suçlayıcı parmaklarla karşılaşıyorum. Fazla yedirmişsiniz!

Diyetini çeşitlendirmemişsiniz! Onu oynamaya teşvik edecek, merakını cezbedecek, zekasını geliştirecek oyuncaklardan mahrum bırakmışsınız! Tavşana bakıyorum, acaba yanlışlıkla zekasını geri bıraktığımı biliyor mu? Avrupa'daki, Amerika'daki tavşan sahipleri için böyle yukarıdan konuşmak ne kadar kolay. Kendi aralarında "hangi marka doğal mamayı tercih etmeliyiz" diye konuşurken ne kadar havalılar. Ben doğal tavşan maması diye arattığımda "Kuzu, papağan ve besi tavşanı beslenmesine uygun pelet mama" şeklinde ilanlar çıkıyor. Şenol yem ve küspe sanayi ltd şirketinin internet sitesinde dolaşıyorum. Vizyonumuz: Yemeyecekseniz neden besliyorsunuz? Misyonumuz: Küçük dostlarımızı bir şekilde yenilebilir boyutlara taşımak. Telefonla "yemin içeriği nedir?" diye ulaştığımda, "bizim de

Pumpkinboy'un dışarı evi.

tavşan vardı ama evde çok yaşamıyorlar, öldü gitti hayvan. Ama ölmenden önce severek yiyordu." şeklinde bilgilendiriyor beni Şenol Bey. Hatta kalın, sizi pumpkinboy isimli tavşanın sahibine, Amerika'ya bağlıyorum. Bu dediklerinizi aynen ona da söyleyin.

Telefonu bu tarz bir başarısızlık hissiyatıyla dolu olarak açtım. Arayan ortağım Ozan Akyol'du. Ertesi gün çekim yapacağımızı, çekim için kağıt mermi atan tüftüf tabir ettiğimiz elektrik borusundan yapılan silaha ihtiyaç duyulduğunu, bu silahı üretecek bilgi ve teknolojiye ikimiz arasında sadece benim sahip olduğumu belirtiyor; silahın yarın sabahki çekime mutlaka yetişmesi gerektiğini vurguluyordu. Bana ihtiyaç duyulduğunu, bana güvendiğini duymak o an için en çok ihtiyaç duyduğum şeydi. "Seni, daha doğrusu bizi hayal kırıklığına uğratmayacağım! Silah yarın elinde olacak!" diye bağırdım. "Olm çok özenip uğraşma, sabaha kadar kendini yıpratma, idare eder bir şey yap, sabah sette baygınlık geçirme sonra" dedi, ancak Ozan'ın aslında ne demek istediğini biliyordum: Bana dünyanın en iyi tüftüf silahını getir.

Evde, odamda tabi ki metrelerce pvc boru var. Çünkü neden olmasın? Tavşana şato gibi bir kafes yapayım, dış iskeletini pvc borudan yapayım diye düşünerek almıştım.

AVCI - 1

Tekrar tavşana bakıyorum, yeşillik verdiğim plastik tabağı ağızla tutmuş yere vuruyor. Çok üzülüyorum. Şatoyu yapsak iyiydi. Ancak ahla vahla kaybedecek vaktimiz yok. Bir parça uzun boru keseceğim, bu tüfek olacak, bir parça da kısa boru

keseceğim o da dürbün olacak. Sonra biraz internette dolaşmaya, dünyadan tüftüf silahı tasarımlarına bakmaya başlıyorum. Amerikalılar yine karşıma çıkıyorlar. Gerçek dürbün takmışlar, lazer takmışlar, tahtadan kesip kabza yapmışlar, spreyle boyanmışlar, metalik renklerde boyamışlar. Allahım... Evde spreyle boyanacak, bir yerlerde lazer pointer da olması lazım. Bebeğimi çok

uyandırmadan uyandırmaya çalıştım. Ertesi gün uykusundan uyandırıldığını hatırlamayacak ölçüde. Çok ince bir sanattır. Olmadı, sinirlendi, sinirlenince uykusu kaçtı, birlikte evin içinde lazer pointer aradık. Olması lazımdı ama yokmuş. Sabaha doğru lazer pointerdan vazgeçtim, spreyle boyanmış da vazgeçtim çünkü çalışma odamı tavşanla paylaşıyorum ve tavşana boya

maskesi taktırmamın imkanı yok. Sprey boya solursa zihinsel durumu daha da geriye gidebilir. Sabahın ilk ışıkları yükselirken tüftüf silahım da son şeklini almıştı. Geriye sadece silaha ismini koymak kalıyordu: AVCI - 1. Etiket makinasıyla etiket basıp silahın üstüne yapıştırsam muhteşem olur diye düşündüm, iki saat de evin içinde etiket makinası aradım. Şimdi

tavşanları evin içine salıp onları tüftüf le avlayacağım. Tavşanlar doğaları gereği oyuncu ve hareketli canlılardır (diyor pumpkinboy'un amerikan sahibi). Bu aktivite onlar için de interaktif ve meraklarını cezbedecek, zekalarını geliştirici bir oyun olacaktır. Plastik borudan yaptığım bu silahla sebep olduğum bütün hayal kırıklıklarını tek seferde yok edeceğim.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 5 ARALIK 2018 | Sayı: 588

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM **TEL:** 0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı: 320 TL **Yurtdışı:** www.interdictum.de adresinde

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

özet:

ORTAM HAYATINI DISİPLİNE ETMEK İÇİN HAFTA İÇİ GEYSU'YLA SABAHIN KÖRÜNDE KALKMAK DURUMUNDADIR. AMMA ARTIK HAFTA SONU FÜTURSUZCA ÖĞLENLERE KADAR UYUMAK DEVRİ DE BİTMİŞTİR. DEDİK YA BEDELLİNİN BEDELİ AĞIRDIR DİYE

ZORDUR YAPTIĞIN İYİLİĞİ İÇİNDE MUHAFAZA ETMEK DOST!